USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, zastoupené Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 241/VL - 18 - ZA05 - 2009 ze dne 24. 11. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 53/2009 - 34 ze dne 22. 6. 2011,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora označeným usnesením Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) byl zamítnut návrh žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), aby jí krajský soud ustanovil zástupcem pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 241/VL - 18 - ZA05 - 2009 ze dne 24. 11. 2009, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, Mgr. Pavla Čižínského, advokáta.

Kasační stížností napadené usnesení odůvodnil krajský soud tak, že podle ust. § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), může mít v téže věci účastník jen jednoho zástupce a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho zájmů může předseda senátu ustanovit na návrh usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Žalobkyně přitom udělila dne 27. 7. 2010 plnou moc pro zastupování advokátu Mgr. Pavlu Čižínskému a tento advokát tedy zastupuje žalobkyni na základě smlouvy. Proto nelze žalobkyni vyhovět, pokud žádala soud o ustanovení zástupce z řad advokátů ve smyslu ust. § 35 odst. 8 s. ř. s.

Proti shora označenému usnesení krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že soud v usnesení nerozporoval tvrzení, že žalobkyně nemá dostatek prostředků na hrazení nákladů právního zastoupení ani netvrdil, že by z jiných důvodů nebyly dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků dle § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.").

Stěžovatelka uvádí, že krajský soud posoudil chybně předpoklad potřebnosti k ochraně práv účastníka pro ustanovení zástupce podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., když uzavřel, že ten, kdo již zástupce - advokáta má, se nemůže domáhat, aby soud tohoto zástupce ustanovil dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. Stěžovatelka dovozuje, že aplikace tohoto ustanovení vyžaduje tři předpoklady: ustanovení musí být odůvodněno poměry účastníka (viz ust. § 138 o. s. ř.), nejedná se o zřejmě bezúspěšné uplatňování a bránění práva (ust. § 138 o. s. ř.) a je to třeba k ochraně práv účastníka řízení. Stěžovatelka se domnívá, že všechny tyto předpoklady přitom mohou být naplněny i v případě žalobkyně, která již plnou moc advokátovi udělila a advokát ji zastupuje, tedy že potřeba ochrany práv formou ustanovení zástupce - advokáta může být dána i u té osoby, která již je v řízení advokátem zastupována. Stěžovatelka uvádí, že si lze představit i situace, kdy je účastník soudního řízení zastoupen na základě plné moci, ovšem z důvodu jeho nemajetnosti je jisté, že tento advokát mu právní služby přestane poskytovat a že tedy ustanovení jiného či stejného advokáta bude nutné k ochraně zájmů tohoto účastníka řízení. Podle stěžovatelky si též lze představit situaci, kdy je účastník zastoupen advokátem, ale tento mu vypoví plnou moc z důvodů podle ust. § 20 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii"), a v souladu s ust. § 20 odst. 4 zákona o advokacii *(pozn. stěžovatelka pravděpodobně měla na mysli ust. § 20 odst. 6 zákona o advokacii)* ještě za svého klienta podá žádost o ustanovení advokáta pro zbytek řízení.

Dále stěžovatelka blíže osvětluje svou sociální situaci, zejména uvádí, že o azyl žádá společně s manželem a svým synem, přičemž rodina nemá v podstatě žádné příjmy a žije z pomoci přátel. Na druhou stranu jako žadatelé o azyl mají všichni členové rodiny velkou potřebu právních služeb. Za této situace se stěžovatelka obrátila na advokáta Mgr. Pavla Čižínského s žádostí o poskytnutí právní pomoci s tím, že v současné době však nemůže hradit odměnu za poskytnuté právní služby. Advokát při první poradě zjistil, že stěžovatelka podala soudu žalobu spíše formulářového typu, kterou je třeba doplnit právní argumentací pro zlepšení vyhlídek stěžovatelky na úspěch ve věci. Současně hrozilo podle stěžovatelky nebezpečí z prodlení, protože soud může teoreticky rozhodnout kdykoliv. Proto došlo k rozhodnutí, že advokát Mgr. Čižínský převezme zastoupení ihned, bezodkladně sepíše vyjádření ve věci a požádá, aby byl ve věci ustanoven, neboť je zřejmé, že stěžovatelka bude potřebovat právního zástupce i v budoucnu, zejména při ústním jednání či eventuálním podání kasační stížnosti. Nebude-li advokát Čižínský soudem ustanoven, může být zastupování ukončeno a stěžovatelka vyzvána k úhradě odměny, na což ovšem nemá prostředky.

Takový postup lze dle názoru stěžovatelky považovat za zcela adekvátní a jediný jsoucí v souladu se zásadou hospodárnosti řízení a procesní opatrnosti žalobkyně. Druhou možností by bylo, že by se žalobkyně nejprve domluvila s advokátem na postupu, poté vlastním jménem požádala o ustanovení tohoto advokáta svým zástupcem (advokátu totiž podle ust. § 25 odst. 1 o. s. ř. nelze udělit plnou moc pouze pro podání žádosti o ustanovení) a současně by stěžovatelka požádala soud, aby v mezidobí nerozhodoval, neboť se hodlá ještě vyjádřit, poté by se vyčkalo rozhodnutí soudu o ustanovení a teprve po ustanovení by zástupce podal ve věci vyjádření, případně začal činit další kroky. Tento postup se však jeví stěžovatelce jako méně výhodný, neboť je komplikovaný pro stěžovatelku neznalou českého jazyka, navíc soudu by mohly vzniknout problémy při doručování stěžovatelce, zatímco advokátovi se doručuje snáze. Soud není ze zákona povinen vyčkat s meritorním rozhodnutím a umožnit tak stěžovatelce, aby se vyjádřila prostřednictvím svého advokáta a vyjádření zaslané advokátem k doplnění žaloby stěžovatelky je jedním z podkladů, na základě kterých může soud posoudit, zda nejde o zjevně bezúspěšné uplatňování práva (ust. § 138 odst. 1 o. s. ř.).

Stěžovatelka se vzhledem k výše uvedenému domnívá, že krajský soud pochybil, když žádost stěžovatelky zamítl pouze z toho důvodu, že stěžovatelka byla již při jejím podání zastoupena advokátem. Stěžovatelka se dále domnívá, že soud měl zkoumat, zda je ustanovení zástupce třeba k ochraně práv žalobkyně, tj. splnění podmínek podle ust. § 138 o. s. ř. a zda stěžovatelce budou skutečně poskytnuty právní služby v případě, že navrhovaný zástupce ustanoven nebude.

Stěžovatelka dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2009, č. j. 7 Azs 24/2008 - 141, podle kterého navrhne-li účastník řízení splňující podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovit svým zástupcem konkrétní osobu a zjistí-li soud, že návrh je opřen o rozumné věcně oprávněné důvody, pak zpravidla takovému návrhu vyhoví. Podle stěžovatelky v tomto rozhodnutí přiznal soud značné dispoziční právo účastníku soudního řízení ohledně výběru osoby zástupce - advokáta, z čehož vyplývá, že soudy mají primárně rozhodovat, zda poskytování těchto právních služeb uhradí stát a nevstupovat do vztahu mezi účastníkem a jeho advokátem tím, že by nutily účastníku jiného advokáta, než si sám zvolil. Z toho stěžovatelka dovozuje, že stát nemá námitky, aby se účastník s tímto svým zvoleným zástupcem již předem dohodl a je tedy logické a přirozené, aby se tato domluva projevila i tím, že advokát převezme zastoupení a bude potřebné kroky činit za svého klienta, a to minimálně do doby, než bude soudem ustanoven. Podle názoru stěžovatelky skutečnost, že účastník má v okamžiku podání žádosti o právní pomoc zástupce, ještě neznamená, že tohoto zástupce bude mít i v budoucnu ani to, že si právní služby svého momentálního zástupce může dovolit. Podle stěžovatelky by bylo nelogické a nedůstojné, aby účastník musel při své žádosti o ustanovení určitého konkrétního zástupce dle § 35 odst. 8 s. ř. s. tajit, že se s tímto advokátem již předem dohodl a tvářit se, že jedná bez domluvy s ním.

Stěžovatelka dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2007, č. j. 1 As 5/2007, ze kterého vyplývá, že není-li při rozhodování o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) zřejmé, zda žalobce vypracoval svou žalobu sám, je třeba se touto otázkou zabývat v rámci zjišťování osobních poměrů. Soud například může žalobce

vyzvat, aby upřesnil, jakým způsobem byla žaloba vypracována, resp. kdo ji vypracoval. Nelze bez dalšího vycházet z toho, že žalobce sám zpracoval žalobu, která je jeví být napsána dostatečně fundovaně, neboť tak je žalobci přisuzována odbornost, kterou nemá.

Z tohoto rozsudku stěžovatelka dovozuje, že obecně není žádoucí, aby účastník řízení podával vlastním jménem podání, které fakticky vypracoval jeho zástupce, neboť soud tímto může dospět k mylnému závěru, že účastník je v právu vzdělán a že žádného zástupce nepotřebuje. Podle názoru stěžovatelky by tedy nemělo být na překážku, pokud žádost o ustanovení zástupce podá účastník prostřednictvím tohoto zástupce. Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je také zastoupena advokátem (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatelka v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedla a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Jádrem projednávané věci je podle názoru Nejvyššího správního soudu otázka, zda navrhovatel může v řízení před krajským soudem žádat o ustanovení zástupce v případě, kdy již v době podání žádosti o ustanovení zástupce je zastoupen zástupcem na základě plné moci. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatelka nejprve dne 8. 12. 2009 podala poměrně obsáhlou žalobu proti rozhodnutí žalovaného a později dne 20. 9. 2010 podala doplnění žaloby, ve kterém též krajskému soudu sdělila, že její právní zastoupení převzal Mgr. Pavel Čižínský, advokát, doložila plnou moc ze dne 27. 7. 2010 udělenou Mgr. Pavlu Čižínskému a současně požádala, aby jí byl pro nedostatek prostředků Mgr. Pavel Čižínský ustanoven zástupcem pro řízení před krajským soudem na základě ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. Přitom stěžovatelkou ani jejím zástupcem nebylo učiněno podání, ze kterého by vyplývalo, že vztah zastoupení na základě plné moci mezi stěžovatelkou a Mgr. Čižínským by měl skončit.

V této otázce předně odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předcházející judikaturu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 5 As 18/2008 - 90, publikovaného pod č. 1810/2009 Sb. NSS, se podává *v řízení před správním soudem je zastoupení účastníka více zástupci zároveň nepřípustné, stejně jako další zastoupení obecného zmocněnce dle § 35 odst. 6 s. ř. s. advokátem či jinou osobou (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 3 Ads 21/2009 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, dále vyplývá, že „konverze“ zastoupení na základě plné moci na zastoupení na základě ustanovení soudem není možná, neboť ji vylučuje platná právní úprava. V citovaném rozsudku se uvádí, že *předně § 35 odst. 8 s. ř. s. implicitně předpokládá, že ten, komu je zástupce soudem ustanovován, zástupce nemá. Jelikož odvolání plné moci stěžovatelem nebo její výpověď Mgr. Šotkem nebyly soudu oznámeny, je nutno vycházet z toho, že právní vztah předmětnou plnou mocí založený i nadále trvá, a podmínka § 35 odst. 8 tudíž není splněna. Žádné zákonné ustanovení pak nedává soudu pravomoc jakkoli ingerovat do již existujícího vztahu mezi advokátem a mandantem, resp. - jak se v projednávané věci dožaduje stěžovatel - „nahradit“ udělenou plnou moc usnesením o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Jak vyplývá z § 35 odst. 7 s. ř. s., může mít účastník v téže věci jen jednoho zástupce, a ani ustanovení jiného (dalšího) zástupce soudem tedy nepřipadá v úvahu. Nezbývá proto než uzavřít, že ustanovení advokáta není za daných okolností možné.*

Ani v projednávané věci tedy není podle názoru Nejvyššího právního soudu možné, aby stěžovatelce byl soudně ustanoven zástupcem někdo, kdo ji již v dané chvíli zastupuje na základě plné moci, když zastoupení na základě plné moci trvá a je z pohledu zákona rovnocenné zastoupení na základě ustanovení soudem (srov. ust. § 31 odst. 1 o. s. ř.). Za uvedené situace tedy nelze vytýkat krajskému soudu, že se v napadeném usnesení nezbýval tím, zda žalobkyně má dostatek prostředků na hrazení právního zastoupení ani neposuzoval předpoklady pro osvobození žalobkyně od soudních poplatků, když bylo pojmově jasné, že za trvajícího zastoupení na základě plné moci nelze zástupce ustanovit

rozhodnutím soudu. Je také třeba si uvědomit, že zastoupení v řízení před krajským soudem není ze zákona povinné. Je proto na navrhovateli, zda bude v řízení před krajským soudem vystupovat sám, nebo zda si zvolí zástupce.

V řadě případů vystupují žalobci v řízení před krajskými soudy sami, a to i ve věcech žalob proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Institut ustanovení zástupce pro řízení o žalobě pak nemá pouze ten smysl (jak mylně dovozuje stěžovatelka), že krajský soud rozhodne, zda bude zastoupení žalobce hrazeno státem nebo samotným žalobcem. Krajský soud rozhoduje mimo jiné právě i o tom, zda je vůbec nezbytné ustanovení zástupce k ochraně práv žalobce, a to zejména na základě charakteru projednávané věci, osobnostních poměrů žalobce, úrovně žaloby, případně dalších podání žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135, dostupný na www.nssoud.cz.) Tento závěr není nijak v rozporu se závěrem vysloveným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2009, č. j. 7 Azs 24/2008 - 141, který cituje stěžovatelka.

Obvyklý postup v případech, kdy se navrhovatel domnívá, že nestačí, aby v řízení před krajským soudem hájil své zájmy sám, a zároveň nemá prostředky na to, aby se nechal zastoupit advokátem na základě plné moci, je že navrhovatel sepíše podání (resp. žalobu) ke krajskému soudu sám tak, aby obsahovala alespoň základní náležitosti, a požádá krajský soud o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud pak zváží, zda jsou dány podmínky pro ustanovení zástupce podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s ust. § 36 odst. 3 s. ř. s., tedy potřeba zástupce k ochraně práv navrhovatele a splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků stanovených ust. § 36 odst. 3 s. ř. s., kterými jsou nedostatek prostředků a to, že návrh není zjevně neúspěšný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135, dostupný na www.nssoud.cz). Přesto, že výslovně zákon nestanoví, že soud je povinen počkat na vyjádření ustanoveného advokáta, vyplývá tento postup ze samotného smyslu ustanovení zástupce podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., kterým je ochrana práv účastníka; v případě opačného přístupu by nebylo umožněno ustanovenému advokátu hájit zájmy a práva svého klienta a ustanovení advokáta by tak bylo institutem zcela formálním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 417/2004 - 70, dostupný z www.nssoud.cz).

Modelové situace, o kterých hovoří stěžovatelka v kasační stížnosti - tedy situace, kdy z nějakých důvodů přestane zástupce na základě plné moci účastníka řízení zastupovat, jsou odlišné, neboť zde se otevírá možnost soudu pro ustanovení zástupce právě proto, že zastoupení na základě plné moci již skončilo. Ani argumentace stěžovatelky, že v případě, že jí nebude Mgr. Čižínský ustanoven zástupcem, může být zastupování ukončeno a stěžovatelka vyzvána k úhradě odměny, na což však nemá prostředky, se nejeví zdejšímu soudu jako případná, neboť i kdyby teoreticky Mgr. Čižínský zástupcem ustanoven byl, byla by mu soudem hrazena odměna náležející od okamžiku ustanovení, protože až od tohoto okamžiku by bylo možno jej považovat za ustanoveného zástupce stěžovatelky (srov. dikci ust. § 35 odst. 8 s. ř. s.).

Ke stěžovatelčině námitce, že vyjádření advokáta v plné moci zaslané soudu je ostatně jedním z podkladů, na základě kterých si soud může učinit úsudek o tom, zda nejde o „zjevně bezúspěšné uplatňování práva“ odkazuje Nejvyšší správní soud na svoji

předcházející judikaturu ohledně otázky ustanovování zástupců pro řízení před soudem (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2003, č. j. 4 Ads 19/2005 - 105 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135, oba dostupné na www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že zjevná neúspěšnost by měla být zjistitelná bez pochyb, okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování. Za zjevně neúspěšný návrh pak lze podle této judikatury považovat např. opožděně podanou žalobu, návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, která nelze prominout, nebo návrh, který je výslovně vyloučen z meritorního přezkoumání. Nejvyšší správní soud tedy považuje tuto námitku stěžovatelky za nepřípadnou, neboť úsudek soudu o zjevné neúspěšnosti návrhu nemůže být (jak patrno z předestřené judikatury) ovlivněn kvalifikovaností podání navrhovatele nebo jeho právního zástupce v takové míře, jak se domnívá stěžovatelka.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu